Marius Pricajan - Poveste de culcare

Am pornit de acasa dupa ora mesei de prânz. Pe la trei sa fi fost, nu sunt sigur, niciodata nu am fost priceput la cititul orei. Soarele începuse de putina vreme coborârea spre apus; stralucea cu putere, ma lovea în moalele capului (uitasem sa-mi iau basca) si ma forta sa strâng din ochi. Am iesit din curte fara ca cineva sa ma vada. La asta ma pricep. Si chiar daca nu m-as pricepe, cu siguranta ca nimeni nu ar fi bagat de seama nici daca as fi trântit usa în urma mea. Oamenii au un fel ciudat de-a nu ma observa când sunt prin preajma lor. „Asta e pentru ca stii sa fii discret", mi-a spus mama o data si mi-a explicat ce-nseamna asta, dar eu cred ca e pentru ca nimanui nu-i pasa de mine. S-au obisnuit atât de mult cu felul meu ciudat (ei spun „ciudat", nu eu!) de-a fi, încât nici nu se mai deranjeaza sa ma observe.

Am iesit, cum spuneam, pe poarta si nimeni nu m-a vazut. Am trecut pe lânga casa lui tanti Mariana si a lui nenea Vasile (erau amândoi plecati la câmp, stiam asta si n-a trebuit sa ma aplec pe sub fereastra); am trecut si pe lânga casa unde sta Ghita, prietenul meu de joaca—singurul meu prieten de joaca—si, desi as fi vrut într-un fel sa ma observe si sa vina cu mine, ceva m-a facut sa ma feresc. Stiam ca trebuie sa fiu singur acolo unde mergeam.

Satul nostru nu e mare si nu-ti ia mult sa-l strabati dintr-un capat într-altul; totusi, nu-mi pot explica cum de, atunci când am intrat pe portile din beton, se facuse deja întuneric.

Soarele disparuse de pe cer, vântul începuse sa sufle cu putere, iar pomii frematau în jurul meu, scotând sunete uscate.

Nu sunt sperios de felul meu. Putea sa cânte si cucuveaua lânga mine si eu nu m-as fi pierdut cu firea. Mama a spus întotdeauna ca asta e pentru ca-l mostenesc pe tata, care nici el nu era sperios, ca, daca o mosteneam pe ea, as fi tresarit si la zgomotul unei crengi lovind geamul ziua în amiaza mare.

Da, tata nu s-a speriat nici când a vazut masina venind catre noi cu viteza mare. Chiar daca si-a dat seama ca nu mai putea face nimic. Stiu asta pentru ca eu ma aflam pe bancheta din spate si am vazut totul mai bine decât a putut vedea mama de pe scaunul de lânga sofer. Mama si-a acoperit fata imediat ce-a vazut masina venind catre noi. „Eu sunt slaba de înger, recunosc", a spus ea de câteva ori când tata o

cicalea, „nu am de ce ma feri s-o recunosc. Fiecare om cu slabiciunea lui.”

Accidentul a avut loc acum patru zile. Veneam toti trei de la niste rude din satul vecin. Ne chemasera sa sarbatorim cine stie ce—memoria-mi joaca feste adeseori si, asa cum n-am putut niciodata citi ceasul, nu-mi amintesc acum nici care a fost scopul acelei vizite. În orice caz, fratele tatei a încercat sa-i dea sa bea un pahar de tarie—„Sa ciocnim si noi ca oamenii”, a spus unchiul George—, dar tata l-a refuzat categoric. „Eu sunt soferul”, a spus, „si trebuie sa am mintea lucida.” S-a suparat putin unchiul, dar i-a trecut. Si el e sofer de obicei, si stie. Atunci, însa, nu avea de condus si si-a permis sa bea un pahar. Nici mama nu bea. Ea nu bea nu pentru ca ar fi sofer—nici nu e!—, ci pentru ca n-o lasa Domnul. Asa spune ea: „Nu ma lasa Domnul sa beau! Daca ar fi vrut sa beau, ar fi facut laptele alcool.” N-am înteles niciodata cine e acest domn care n-o lasa pe mama sa bea, dar i-am respectat mereu alegerea. Mama e o fiinta foarte bine intentionata, buna la suflet. Ea si cu tata întotdeauna m-au bagat în seama, întotdeauna m-au ascultat, chiar si atunci când erau si altii de fata care nu o faceau.

Tata a murit în accident. S-a dus la Domnul, mi-a spus mama. Cred ca e vorba de acelasi Domn care nu o lasa pe ea sa bea. „Acum e fericit, ne priveste de sus si are grija de noi”, a mai spus mama.

Asta n-a împiedicat-o sa nu stea ca trasnita toate cele trei zile cât a durat pâna sa-l bage pe tata în groapa. N-a fost în stare sa faca nimic în tot acest timp. Si nu m-a lasat nici pe mine sa fac ceva. Nu ca as fi stiut ce trebuie facut, dar... Unchiul s-a ocupat de tot. El a vorbit cu preotul, el s-a zbatut ca fiecare lucru sa iasa asa cum trebuie si ca satul sa nu aiba nimic de vorbit. Când totul s-a sfârsit—ieri dupa-amiaza—unchiul George a ramas singur în cimitir. L-am vazut eu, care ma ascunsesem dupa un copac. Mama o luase înainte, neînsotita de nimeni. Dupa ce s-a uitat în jur cu atentie, unchiul a izbucnit în lacrimi. Cred ca l-a iubit foarte tare pe tata. I-a parut rau dupa el.

Si eu l-am iubit pe tata. Dar n-am putut plânge deloc. Am auzit multe voci de babe vorbindu-ma pe la spate pentru asta în timpul înmormântarii. Nu mi-a pasat.

Eu am plâns azi-noapte. Desi am trecut de douazeci de ani, tata înca venea în fiecare seara sa-mi spuna o poveste înainte de culcare. Cred ca numai atunci mi-am dat seama cât de mult îmi lipseste, când am

stiut ca, de aici înainte, nu va mai putea veni sa-mi spuna acea poveste. Si am plâns; cu fata înfundata în perna din pene, cu lacrimile îmbibându-se în materialul îmbâcsit de praf am plâns. Mama nu m-a auzit. Cred ca plângea si ea în camera lor.
Am vrut sa vorbesc cu ea dimineata, s-o întreb daca într-adevar tata nu va mai veni niciodata sa-mi spuna povesti înainte de culcare, dar nu m-a bagat în seama. Am gasit-o sezând pe scaunul din bucatarie, nemiscata. I-am spus buna-dimineata si nu mi-a raspuns. A trebuit sa-mi fac singur micul-dejun. Si masa de prânz la fel.
De-abia dupa ce am observat ca nu-mi spune nici o vorba nici atunci, m-am hotarât sa merg la cimitir.
M-am uitat de la intrare de-a lungul aleii. Aleea urca destul de mult pâna la baraca îngrijitorilor, e un drum obositor daca te grabesti. Eu nu ma grabeam si mi-a luat destula vreme pâna sa ajung sus. În drum, m-am uitat la fiecare dintre mormintele pe lânga care am trecut. Nu stiu citi prea bine, asa ca nu pot spune pe lânga casa cui treceam, dar mi-am dat seama dintr-o privire ca sunt case foarte vechi. Casa Domnului, am auzit-o pe mama spunând de multe ori. „Merg la Casa Domnului", zicea în fiecare duminica si pornea pe jos în directia cimitirului. M-a dus si pe mine o data cu ea, dar casa în care am intrat arata ca un palat enorm, împodobit cu tot felul de imagini înfricosatoare. N-am putut rezista, am început sa strig, sa ma zvârcolesc pe jos. Oamenii s-au adunat în jurul meu, s-au holbat la mine. A venit si preotul. A spus câteva cuvinte îmbârligate, nazale si taraganate. Dupa care oamenii m-au luat pe sus si m-au scos afara. Mama s-a simtit foarte rusinata pentru asta. M-a batut zdravan când am ajuns la casa noastra. Mi-a spus ca din dragoste ma bate, ca bataia e rupta din Rai. Raiul e gradina din jurul Casei Domnului, mi-a explicat alta data. Nu-mi pot închipui o gradina unde oamenii se duc sa fie batuti. Dar daca mama spune ca asa e, atunci asa trebuie sa fie. N-am urât-o pentru acea bataie. Dar ea nu m-a mai luat alta data cu ea la Casa Domnului.
Casele acestea pe lânga care am trecut eu purtau fiecare câte un nume. Îmi era ciuda ca nu puteam citi. As fi aflat si eu numele Domnului. Chiar daca—asta mi-am dat seama asa cum mi-am dat seama ca sunt toate foarte vechi—numele nu era acelasi niciodata. La care dintre acesti Domni mergea mama în fiecare duminica? Era si tata un Domn,

acum ca avea si el o casa printre toate astea? Avea mama sa vina si la Casa lui într-una dintre duminicile viitoare?
Întotdeauna îmi pun multe întrebari. Sunt obisnuit sa nu primesc raspunsuri. Uneori, când o întreb pe mama, ea-mi da niste raspunsuri, dar nu le înteleg niciodata. Mama vorbeste ciudat, ca preotul acela, într-un fel. Doar ca ea nu pronunta cuvintele pe nas si taraganat ca el.
Tata, în schimb, el avea mereu rabdare cu mine si îmi explica de mai multe ori daca vedea ca nu înteleg. El vorbea fara cuvinte mari, cu mai multe întelesuri. Pacat ca nu l-am întrebat niciodata si despre Casa Domnului si toate lucrurile legate de ea.
Dar îmi pusesem în gând sa-l întreb asta acum.
N-am deschis usa baracii îngrijitorilor, desi aveam s-o fac în noaptea aceasta. Am ocolit-o, acum întunericul fiind mai degraba o pâcla prin care, daca te straduiesti, poti vedea lucrurile din jur, si am mers pe o alta alee. Aceasta era oarecum mai îngusta si nu urca prea abrupt. Am putut sa ma grabesc. Nu m-am mai uitat la casele Domnilor pe lânga care treceam.
Am ajuns la mormântul—Casa—lui tati imediat. O puteam recunoaste dintr-o mie, si nu numai pentru ca era singura înca neterminata de acolo. Numele lui tati—I-O-N-I-C-A—îl stiu citi si, daca-mi dau straduinta, îl pot chiar si scrie. Pe crucea din lemn înfipta în pamântul înca moale, pe lânga alte cuvinte straine mie, se vedea scris cu litere mari (daca ar fi fost mici, nu le-as fi putut recunoaste) numele lui tati: IONICA. Era si numele de familie. Începe cu G, dar restul literelor nu le-am învatat înca. Daca ar mai fi asteptat tata înca o luna sau doua înainte sa plece la Domnul, as fi terminat tot alfabetul. El stia cum sa ma faca sa îl retin.
Am ramas în picioare pentru o vreme, holbându-ma la acea cruce purtând numele tatalui meu, asteptând ca parca, din moment în moment, în locul ei sa apara el. Cu fata lui ovala, cu parul lui lung si ondulat, cu mustata crescuta doar atât cât sa nu-i intre în gura, cu ochii negri si întelegatori, cu buzele uscate si aproape mereu crapate. Bine-nteles ca asta nu s-a-ntâmplat. Oi fi eu mai încet la minte, dar prost de-a binelea nu sunt. Cine a plecat la Domnul nu se mai întoarce când vrem noi. Doar la Judecata de Apoi.
„Judecata asta de Apoi e o mare prostie", mi-a spus tata cândva. „Nu-ti pune prea mari sperante în ea, fiule. S-ar putea sa aiba vreo

importanta pentru cei ca mama ta, s-ar putea sa-i faca sa se gândeasca mai linistiti la ce e dincolo de moarte, dar, de fapt, ea nu exista. Numai ce-si face omul cu mâna lui conteaza, fiule. Nu are rost sa asteptam cine stie ce mare Judecata."
Cuvintele acestea mi-au venit imediat în minte, desi nu-mi amintesc cu ce ocazie mi le-a spus tata. Aceleasi cuvinte mi-au venit în minte si aseara, când plângeam, gândindu-ma ca niciodata nu va mai veni el sa-mi spuna o poveste. Aceste cuvinte mi le-am amintit imediat dupa masa de prânz, când mama înca refuza sa-mi spuna vreo vorba. Si de fiecare data mi-au dat sperante, m-au facut sa înteleg ce trebuie sa fac. Numai ca, odata hotarârea luata, cuvintele dispareau fara urma. Ramânea doar hotarârea.
Nu stiu daca as mai fi continuat ce aveam de facut daca nu mi-ar fi rasunat înca o data în minte cuvintele tatalui meu.
N-am mai stat pe gânduri nici o clipa.
M-am întors la baraca îngrijitorilor, am deschis usa (spre bucuria mea, nu era nici un lacat pus acolo) si am cautat pe bâjbâite o lopata. Am gasit-o destul de repede. Înca avea pe ea urmele pamântului rasturnat peste sicriul tatalui meu—patul lui, în care avea sa se odihneasca pâna la—
NU, nu aveam de gând sa cad din nou în acea asteptare idioata. Daca voiam sa fac ceva, trebuia sa actionez fara a gândi prea mult. S-ar putea ca data viitoare cuvintele tatalui meu sa nu-mi mai vina în minte si atunci orice speranta ar fi pierduta.
Tinând lopata cu grija de coada sa nu ma lovesc, am pornit spre mormântul lui tati.
Ce a urmat, nu-mi mai amintesc. Probabil ca am sapat fara încetare vreme lunga, fiindca, atunci când am devenit din nou constient, muschii ma dureau îngrozitor, iar mormântul era pe jumatate golit de pamânt.
Am ramas o clipa pe loc, doar parul lung miscându-mi-se în bataia vântului, pentru a-mi reveni cu totul. În ultima vreme am din ce în ce mai multe astfel de momente în care mintea-mi rataceste aiurea, lasând totul pe seama corpului. Când îmi revin din ele, privirea-mi e încetosata si urechile încep sa-mi vâjâie. Dar, daca stau locului câteva momente, totul revine la normal.

Când mi-am revenit si de data aceasta la normal, am prins cu forta de lopata si am continuat munca.
În scurta vreme, am simtit capacul sicriului sub lopata. A scos un sunet sec, uscat atunci când lama lopetii l-a izbit si m-am temut pentru o fractiune de secunda sa nu-l fi trezit prea brusc pe tata.
Restul pamântului l-am înlaturat cu mâinile.
Nu mi-a fost greu sa-l scot afara din sicriu. Mai greu mi-a fost pâna sa ma obisnuiesc cu noua sa înfatisare.
Câta vreme a tinut veghea, n-am fost lasat sa intru în camera unde era tinut sicriul. De fiecare data când încercam sa intru, cineva închidea usa. Degeaba apasam eu clanta. Probabil ca era întotdeauna cineva în spatele usii însarcinat cu blocarea ei. Nici mama n-a fost lasata sa intre. Nici nu cred c-ar fi vrut s-o faca, la drept vorbind. A stat numai în bucatarie, pe scaunul unde am gasit-o eu înca de dimineata. Acum ca ma gândesc, nu tin minte sa se fi ridicat vreodata de acolo.
Spun toate astea pentru a da o explicatie socului pe care l-am avut când am dat cu ochii de tatal meu, stând întins în acel sicriu ieftin din lemn de brad.
Purta costumul lui bun, de doc negru, pe care-l purta doar la ocazii speciale. Îmi amintesc ca de-abia a reusit mama sa-l convinga sa nu-l îmbrace si acum patru zile, când am mers în vizita la unchiul George. În picioare purta pantofii lui de lac cam scâlciati, cu talpile roase de atâta umblat. Aceiasi pantofi pe care i-a purtat si la botezul meu, dupa spusele mamei. Înainte sa-l aseze în sicriu, îl îmbracasera si-n camasa albastra pe care de-abia o primise cadou de la un vecin, bun prieten de-al lui, cu ocazia Sfântului Ion.
Daca ar fi fost doar acestea, n-as fi zis nimic. Îl mai vazusem pe tata purtând hainele astea înainte. Îi stateau bine; îi scoteau în evidenta corpul bine construit, îi dadeau o statura impunatoare. Dar, când mi-am ridicat privirea mai întâi catre mâinile lui împreunate pe piept, iar apoi catre fata lui, m-am cutremurat. Pe buna dreptate v-ati întreba cum de puteam vedea atât de bine fiecare detaliu pe întunericul acela, cu atât mai mult ca ma aflam si în fundul unei gropi de doi metri. Ei bine, acestui lucru nu-i pot da nici o explicatie. Pur si simplu, puteam vedea totul, ca si când tata ar fi radiat lumina prin piele. În groapa pe care tocmai o sapasem era mult mai multa lumina ca la suprafata pamântului.

O taietura adânca îi brazda fata de la tâmpla stânga pâna în mijlocul barbiei, segmentând în doua nasul zbârcit. Cusaturile încercasera sa apropie cele doua buze ale ranii, dar nu reusisera prea bine. Pielea statea întinsa sa plezneasca pe fata umflata. Ochiul lui drept pesemne ca fusese smuls în timpul accidentului, pentru ca pleoapa îi era acum cusuta cu neîndemânare de pometele obrazului. Urechea stânga era franjurita pe margini, iar sângele, desi fusese probabil sters cu grija înaintea îmbalsamarii, înca se mai scursese si atârna acum în fâsii negre si gelatinoase. Buzele nu-i putusera fi împreunate si stateau rânjite peste niste dinti sparti, în spatele carora am putut vedea usor limba albastra si inerta.
Am lasat mâinile intentionat la urma. Multe dintre unghii lipseau si, am observat spre propria mea uimire, chiar si patru degete lipseau. Degetul mic de la mâna dreapta fusese si el pe punctul de-a se desprinde, doar ca unul dintre ligamente se tinuse tare si împiedicase asta.
Si fata, si mâinile prinsesera o paloare care aproape ca striga la tine: RECE! RECE! RECE! înca înainte sa-ti faci curaj sa le atingi si sa observi ca, într-adevar, sunt RECI.
Si tepene.
Întregul lui corp era atât de rigid, ca m-a dus cu gândul la cuierul nostru masiv de acasa, pe care nici tata n-a reusit sa-l miste din loc atunci când a vrut mama sa curete dupa el.
- Am venit dupa tine, tati, i-am soptit dupa câteva clipe de nemiscare. Am venit sa-mi spui o poveste.
M-am aplecat asupra lui si mi-am vârât mâinile pe sub corpul întepenit.. Am dat sa-l ridic în capul oaselor si m-a mirat cât era de usor. Îmi spusese cândva Ghita ca mortii par sa ia în greutate, iar eu, neputând sa-l contrazic, l-am crezut pe cuvânt. Acum mi-am dat seama ca gresise. De-abia asteptam sa-l întâlnesc, sa-i spun ca nu e asa.
L-am ridicat în capul oaselor, asadar, dupa care am trecut în spatele lui. L-am prins de subsiori si m-am opintit sa-l ridic în picioare. Bine-nteles ca n-am reusit nicicum sa-l fac sa ramâna asa. A trebuit sa-l târasc pâna ce s-a putut sprijini de marginea sicriului, dupa care am iesit din groapa, m-am asezat pe burta si l-am prins din nou de

subsiori. De data aceasta—depunând însa un efort mai mare—am reusit sa-l ridic din groapa si sa-l întind lânga mine, pe iarba.
- Nu ma ajuti deloc, tata, i-am spus într-o încercare de-a-i descreti fruntea ridata.
Am izbucnit într-un râs tembel (asa cum ma mai apuca pe mine sa râd din senin si ceilalti ma privesc mirati) si mi s-a parut ca tata s-a miscat.
Mâna care se odihnea pe piciorul meu a cazut în iarba cu o bufnitura fara ecou.
- Nu stai prea comod, nu-i asa, tata? l-am întrebat si i-am urmarit imediat buzele, pregatindu-ma sa le vad miscându-se. N-ai chef de vorba astazi—am continuat, vazând ca nimic nu se întâmpla—, dar povestea mea va trebui s-o spui! N-am venit degeaba pâna aici.
Mergând catre mormântul tatalui meu, am observat ca aproape de el era un nuc înalt. Într-acolo l-am tras pe tata si l-am rezemat de trunchiul lui întunecat. M-am asezat si eu lânga el si am respirat usurat.
Nu era chiar ca si în camera mea, dar trebuia sa ma multumesc cu ce aveam.
- Ei bine, tata, te ascult! am spus, uitându-ma mai mult la pamântul proaspat scos din groapa decât la silueta nemiscata a tatalui meu.
Nu stiu câte momente am stat asa în asteptare, nu stiu daca am adormit sau daca am cazut într-una din transele mele, dar, când mi-am revenit, am auzit vocea tatalui meu spunându-mi:
- Ar trebui s-o aduci si pe maica-ta aici, cu noi.
Urechile îmi tiuiau puternic si, din pricina vederi încetosate, nu am putut sa-mi dau seama daca buzele lui se miscasera pronuntând acele cuvinte.
- Ce sa fac? am întrebat fara urma de teama, de data aceasta atent la buzele lui uscate, atent la limba lui vânata, atent la taietura prost cusuta ce-i brazda fata pe diagonala.
A trecut iarasi un timp pâna sa-mi raspunda, iar, când a facut-o, buzele i s-au miscat într-adevar.
- Am spus ca ar trebui s-o aduci si pe maica-ta.
Când a pronuntat „trebui”, limba i s-a strecurat printre dinti, aratându-si vârful extrem de umflat. Nu stiu daca mi s-a parut sau chiar a iesit o râma pe la coltul gurii imediat ce-a terminat de vorbit.

- S-o aduc pe mama—am spus—da, buna idee, s-ar bucura sa te mai vada o data. Plec chiar acum.
Si m-am ridicat de lânga el si am pornit catre iesirea din cimitir.
- Nu pe-acolo, fiule! l-am auzit strigând în urma mea.
M-am oprit imediat si m-am întors pe calcâie. Am ramas pe loc, asteptând noi ordine.
- Unde mergi dupa ea? a tunat vocea tatalui meu de acolo de unde-l sprijinisem eu de nuc.
- Acasa, am raspuns. Unde altundeva?
- Acolo.
Mâna lui I-O-N-I-C-A s-a ridicat încet si a aratat spre mormântul din care-l scosesem. Cred ca a vrut sa ridice degetul aratator, dar, cum acesta lipsea, ce-am vazut indicând mormântul a fost un pumn strâns.
- Scoate-o si pe ea, mi-a mai zis, dupa care cimitirul s-a cufundat din nou în liniste.
N-am mai pierdut vremea cu întrebari inutile. Când tata spunea ceva, stia ce vorbea. Era un om care gândea fiecare vorba înainte de-a o rosti.
Asa ca m-am dus înapoi la mormânt, am ridicat lopata de unde o lasasem si am început din nou sa sap.
În scurta vreme (pamântul era acum parca mai usor de înlaturat; probabil ca prinsesem si eu un pic de experienta) am atins cu metalul lopetii lemnul unui alt sicriu.
Am procedat ca înainte, mecanic, stiind ce am de facut, ridicând corpul mamei mele mai usor ca pe al tatalui, manevrându-l din doar doua miscari si scotându-l la suprafata pamântului imediat.
N-am apucat sa arunc o privire atenta pâna ce n-am sprijinit-o si pe ea de acelasi nuc unde se afla si tata. Abia apoi, încercând s-o aranjez în asa fel încât sa para într-adevar un corp omenesc, m-am uitat la ea.
Accidentul o dezmembrase aproape cu totul. Mâinile îi fusesera cusute de corp, dar nu îndeajuns de bine, iar acum atârnau spre pamânt asemenea unor crengi uscate. Avea doar un singur picior, iar acesta era bandajat în multe straturi de pansament, strânse puternic sa tina totul laolalta. Umarul stâng statea câs, sprijinit de cotul mâinii drepte a lui tata.
Din fata ei n-am putut întelege nimic. Era acoperita în întregime cu o pelicula negricioasa ce aducea puternic cu funinginea din soba. Acolo

unde ar fi trebuit sa fie nasul, se cascau doua gavane triunghiulare, unite doar printr-o punte subtire de zgârci ars. Lipsa parului îi era ascunsa de un batic negru, baticul ei de mers la Casa Domnului duminica.
- Ei, acum îmi spui povestea, tati? l-am întrebat, un licar de speranta stralucindu-mi probabil în ochi.
(sau sa fi fost vorba de lacrimi?)
- Toate la timpul lor, fiule, a rostit tata.
- Toate la timpul lor, fiule, a rostit mama. Asa dupa voia Domnului, a mai adaugat.
M-am asezat alaturi de ei, între ei. Rigiditatea lor mi se parea comoda, iar raceala corpurilor lor ma îmbia la visare.
Apoi, în timp ce tata începea sa povesteasca, am simtit mâna osoasa a mamei mele mângâindu-mi capul. Era atât de bine sa fim din nou împreuna! Doar noi trei, separati de restul lumii. Noi trei, înconjurati de întunericul noptii, mângâiati de briza racoroasa din cimitir.
Vorbele tatii ma ungeau la suflet. Aveau aceeasi putere ca înainte, îmi alungau toate temerile si ma încredintau ca totul va fi bine.

* * *

Nu-mi amintesc povestea pe care mi-a spus-o tata atunci. Tot ce stiu e ca, dupa ce a terminat-o si a observat ca înca nu dorm, m-a îndemnat sa mai sap.
Am sapat, asa cum mi-a spus. Aruncam pamântul în laturi cu forta, nerabdator. Privirea mi se încetosase din nou. Dar urechile nu-mi mai tiuiau.
Când am atins cu lopata un al treilea sicriu si când i-am dat capacul la o parte, n-am fost deloc surprins de ce am vazut.
Am luat doar putinele bucati pe care le-am gasit acolo si le-am asezat cu grija între mama si tata, la radacina nucului.
Asta trebuie sa fi fost spre dimineata. Pe la ora sase, probabil. V-am spus ca nu stiu sa citesc ceasul. Dar asta nu e o problema acum. Tata mi-a spus ca timpul nu mai are importanta acum.
Ce s-a întâmplat apoi nu-mi mai amintesc.

Copyright © 2003 de Mircea Pricajan